

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722201234
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3722201234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Marty Trnavskej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Ľubice Bajzovej v spore žalobcu A. B. C., C., so sídlom D., E. X, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/X, E., o zaplatenie 791,61 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 9.novembra 2022 č. k. 10Csp/44/2022-100, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 9. novembra 2022 č. k. 10Csp/44/2022-100 súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo skutkového zistenia, že žalovaný dňa 15.10.2013 uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu (H. D., I.) Zmluvu o bežnom účte fyzickej osoby č. TBP0005588, na základe ktorej právny predchodca žalobcu otvoril a viedol žalovanému bežný účet a poskytoval mu ďalšie produkty a služby v zmysle balíka služieb. Zároveň právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver formou voliteľného prečerpania na bežnom účte. Predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie úveru na bežnom účte takým spôsobom, že banka bude realizovať prevodné príkazy a/alebo umožní výbery hotovosti aj v prípade, ak nebude existovať majiteľova pohľadávka z účtu. Výška voliteľného prečerpania bola v sume 200,- eur a výška úrokovej sadzby 18,9 % p.a. Žalobca si uplatnil nárok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako právny nástupca pôvodného veriteľa (banky) z titulu postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o bežnom účte neobsahovala základné obsahové náležitosti vyžadované v § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to najmä výšku a počet splátok a termín konečnej splatnosti úveru. Doba trvania úverovej zmluvy bola určená ako „úverová zmluva trvá počas celej doby trvania pohľadávky banky z poskytnutého úveru a/ alebo trvania oprávnenia majiteľa účtu čerpať úver podľa tejto zmluvy“. Takéto dojednanie doby trvania zmluvy súd prvej inštancie posúdil ako značne máttuce, nejednoznačné a pre bežného spotrebiteľa vytvárajúce riziko preplatenia, následkom čoho by bola sankcia v podobe úrokov z omeškania, poplatkov a zmluvných pokút. Vzhľadom na uvedené posúdil zmluvu o bežnom účte za bezúčinnú a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Následne súd prvej inštancie skúmal platné postúpenie vymáhanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.07.2021 novému veriteľovi (spol. A. B. C., C.). Žalobca spolu so žalobou nepredložil výzvu pred postúpením pohľadávky, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pokiaľ žalobca za túto výzvu považuje výzvu na zaplatenie zo dňa 05.09.2019 (č.l. 50 spisu), s takýmto názorom sa súd prvej inštancie nestotožnil, nakoľko predmetná výzva neobsahuje

upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky na tretiu osobu v prípade jej nesplácania žalovaným. Navyše k výzve žalobca ani nepredložil poštovú doručenkú/ poštový podací hárok, čím nepreukázal jej skutočné odoslanie do dispozičnej sféry žalovaného. Z výzvy údajne zaslanej žalovanému nevyplýva úmysel banky, že by táto listina mala byť zasielaná žalovanému práve aj v súvislosti so zamýšľaným budúcim postúpením pohľadávky, keď obsah tejto listiny tomu ani náznakom nenasvedčoval. Za účelom vyhotovenia výzvy bolo jedine dodržanie postupu stanoveného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre to, aby sa pohľadávka mohla účinne stať splatnou ešte pred uplynutím dojednanej konečnej splatnosti. Vo výzve zasielanej v súvislosti s vyhlasovaním predčasnej splatnosti sa vôbec neodkazovala na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spotrebiteľ musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, a síce na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie (k tomu v skutkovo obdobnej veci zhodne napr. rozsudok KS TN sp.zn. 27CoCsp/15/2022 zo dňa 28.06.2022). Výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť totiž kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka. Žalobca tak nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda, že právny predchodca žalobcu ako banka doručil žalovanému výzvu pred postúpením pohľadávky. Preto nebolo postúpenie preukázané žalovanému náležitým spôsobom. Z obsahu žaloby a jej príloh zároveň súd prvej inštancie zistil, že žalobca, resp. jeho právny predchodca neadresoval žalovanému žiadnu výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. Následkom absencie výzvy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru je, že ani zosplatenie úveru nemohlo byť uskutočnené v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené plynie všeobecná 3 - ročná premlčacia doba samostatne pre každú splátku. Nakoľko žalobca žalobu doručil súdu prvej inštancie dňa 29.04.2022, od tohto dátumu by súd späťne počítal 3 - ročnú premlčaciu lehotu. Preto by žalobcovi prináležal nárok na zaplatenie splátok splatných do dátumu 30.03.2019. Staršie splátky úveru by boli premlčané. Z prehľadu splátok a úhrad vyplynulo, že žalovaný celkovo po dátume 30.03.2019 vykonal výbery v sume 7,99 eur (dňa 29.07.2019). Ostatné sumy boli titulom poplatkov a úrokov, na ktoré žalobca nemal nárok, vzhľadom na vyššie konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení zo dňa 20.05.2022 uviedol, že žalovaná suma vo výške 791,61 eur pozostáva z istiny 431,04 eur, poplatkov 165,- eur a úrokov vo výške 195,57 eur, k tomuto súd prvej inštancie mal za to, že poplatky v celkovej sume 16,- eur by nepriznal, nakoľko nemal preukázané ich vznik, ani to, že by boli individuálne dojednané so žalovaným pred podpisom zmluvy. Nakoľko žalobca nepreukázal riadne zákonné postúpenie pohľadávky v zmysle zákona o bankách, súd mu nepriznal ani istinu. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutkové a právne okolnosti prípadu, súd prvej inštancie žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Vec právne posúdil podľa § 52ods. 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. a/, § 54 ods.2, § 100 ods.1, § 101, § 103, § 488, § 489, § 517 ods.1 a 2, § 526 ods.1a 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods.2, § 2 písm. a/,d/,j/, § 9 ods.2, § 11 ods.1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len zákon č. 129/2010Z.z.), 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách, § 497 Obchodného zákonníka, § 161 ods.1 C.s.p., § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že jeho žalobe vyhovie, alternatívne zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, nesprávne skutkové zistenie a nesprávny procesný postup. Podľa jeho názoru nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočíva v aplikácii nesprávnych zákonných ustanovení. Žalobca zdôraznil, že v uvedenom prípade bol medzi zmluvnými stranami dojednaný revolvingový úver vo forme povoleného prečerpania k bežnému účtu a nie klasický splátkový úver. V prejednávanej veci nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, v dôsledku čoho na vec ani nemožno aplikovať ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani ust. § 103 Občianskeho zákonníka (ktoré súd aplikoval tak, že plynutie premlčacej doby posudzoval samostatne pre každú splátku – pričom splátky však v posudzovanom prípade neboli dojednané). Žalobca zdôraznil, že Zmluva bola v spornom prípade uzavretá na dobu neurčitú. Uvedené vyplýva zo samotnej Zmluvy, v ktorej je v čl. VII pod hlavičkou „Záverečné ustanovenia“ v bode 1 uvedené: „Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú“ a taktiež z čl. V Zmluvy v znení: „Doba trvania úverovej zmluvy: úverová zmluva trvá počas celej doby trvania pohľadávky banky z poskytnutého úveru a/alebo trvania oprávnenia majiteľa účtu čerpať

úver podľa zmluvy.“ Žalobca bol názoru, že pôvodný veriteľ, spoločnosť H. D., I., (ďalej aj „postupca“) si stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníkom, a to zaslaním podania zo dňa 05.09.2019. V uvedenom prípade bola Zmluva vypovedaná listom zo dňa 05.09.2019 bez ohľadu na jeho označenie ako „Výzva na zaplatenie“. Na základe uvedeného žalobca považuje za nesporné, že pôvodný veriteľ ho tak vyzval v súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka k úhrade dlhu vzniknutého zo Zmluvy. Premlčacia doba tak v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť najskôr dňa 06.09.2019, t.j. odo dňa nasledujúceho po vyhotovení výpovede Zmluvy. Žalobca vo vzťahu k názoru súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 05.09.2019 do dispozičnej sféry žalovaného (ktorá je nepochybne výzvou v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách na základe vyššie uvedeného) uviedol, že podľa jeho názoru bolo v zmysle ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku potrebné považovať tvrdenia žalobcu za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nebolo potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že právny predchodca žalobcu výzvu zo dňa 05.09.2019 žalovanému doručoval a tá sa dostala do jeho dispozičnej sféry. Žalobca zdôrazňuje, že uvedený odvolací dôvod bol súdom prvej inštancie naplnený hneď niekoľkokrát. V konaní bolo podľa názoru žalobcu nesporné, že výzva zo dňa 05.09.2019 bola žalovanému riadne doručená. Žalovaný uvedené nespochybnil, na súdne pojednávanie dňa 09.11.2022 sa nedostavil, ani svoju neúčasť neospravedlnil, teda sa v konaní žiadnym spôsobom nevyjadril a bol absolútne pasívnym. Pasivita sporovej strany môže predstavovať sankciu v podobe rýchlej straty sporu. S ohľadom na uvedené žalobcovi nebolo zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval výzvu zo dňa 05.09.2019 za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a z akého dôvodu súd vyhodnotil skutkové tvrdenia ohľadne doručovania výzvy zo dňa 05.09.2019 do dispozičnej sféry žalovaného ako sporné a je toho názoru, že v tejto súvislosti dospel súd na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej uviedol, že podľa ust. § 1 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzatvorenia Zmluvy sa na špecifický typ úveru (akým je nepochybne úver zo Zmluvy- úver formou voliteľného prečerpania) vzťahujú len niektoré ustanovenia tohto zákona, pričom § 9 ods. 2 sa medzi týmito nenachádza. Náležitosti, ktoré má tento typ zmluvy obsahovať, sú následne špecificky vymedzené v § 10 ods. 1, pričom písm. a) predmetného ustanovenia určuje, ktoré z náležitostí podľa § 9 ods. 2 sú vyžadované (a ktorých neuvedenie v zmluve môže teoreticky viesť k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle ust. § 11 od. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Podstata odvolacích argumentov žalobcu vo vzťahu k zamietajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie bola založená na nesprávnom právnom posúdení veci a vyvodení nesprávnych záverov zo zisteného skutkového stavu. Keďže nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci bolo posúdiť vecnú legitimitáciu žalobcu, ktorý tvrdil, že uplatňovanú pohľadávku nadobudol platným postúpením, ktorej zaplatenie nárokuje žalobou, pristúpil odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie, k skúmaniu tejto otázky.

7. Popri všeobecnej právnej úprave postúpenia obsiahnutej v Občianskom zákonníku sú pre určité druhy pohľadávok osobitnými právnymi predpismi ustanovené špecifické kritériá a obmedzenia vo vzťahu k možnosti a podmienkam ich zmluvného postúpenia tretej osobe. Individuálny režim týchto pohľadávok je odôvodnený osobitným záujmom na modifikácii, resp. odklone od všeobecnej právnej úpravy, ktorý je spravidla determinovaný špecifickým (privilegovaným) postavením niektorého z účastníkov veriteľsko-dlžníckeho záväzkového vzťahu.

8. V danej veci je týmto lex specialis § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách upravujúci osobitnú kategóriu bankových peňažných pohľadávok a ich postúpenia inej osobe, aj inej osobe ako

banke, ako je tomu v danej veci, vzhľadom na potrebu špecifickej ochrany informácií, ktoré podliehajú osobitnému režimu bankového tajomstva, v ktorom má špecifické privilegované postavenie klient banky bez ohľadu na to, či je súčasne spotrebiteľom alebo nie (možnosť postúpenia spotrebiteľských úverových pohľadávok osobitne upravuje § 17 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý však vo veci nebol použitý).

9. Podľa § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. 10. Odvolateľ na preukázanie splnenia podmienok podľa citovaného § 92 ods. 8 zákona o bankách predložil výzvu na zaplatenie zo dňa 05.09.2019 vyhotovenú bankou adresovanú žalovanému. Na výzvu súdu na predloženie dôkazu o doručení výzvy žalovanému, reagoval tvrdením o neexistencii doručienky alebo podacieho hárka a argumentoval poukazom na § 151 ods.1 Civilného sporového poriadku, tzv. nerozporované skutkové tvrdenie protistrany.

11. Odvolací súd sa v tejto otázke stotožnil s právnym názorom Najvyššieho súdu v rozhodnutí z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018, v zmysle ktorého sa jednoznačne určilo, že zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. Pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona musí banka a/ písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže uplynutím uvedených 90 dní pohľadávku postúpiť. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom (nasledované ďalej v rozhodovacej činnosti napr. v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/26/2017, 4Cdo/83/2021, 5Cdo/36/2020, 4Cdo/162/2020). Uvedené rozhodnutie jasne definovalo podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky, a to a/ preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a b/ dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní.

12. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcom predložené dôkazy, ktorými chce preukázať splnenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, listiny zo dňa 05. 09.2019 a 14.03.2022, svojím obsahom a doručovaním tieto požiadavky nespĺňajú. Žalobca dôkaz o doručení výzvy na zaplatenie zo dňa 05.09.2019, ktorou banka žalovaného vyzvala na úhradu nepovoleného prečerpania finančných prostriedkov na bežnom účte, resp. ani odoslanie tohto listu na prepravu neoznačil ani nepredložil. Ohľadne naplnenia podmienky písomnej výzvy bolo pre jej splnenie nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, t. j. žalovaného, a teda nestačilo len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. Za takúto výzvu však súd prvej inštancie nepovažoval ani pokus o zmier žalobcu zo dňa 14.03.2022, nakoľko k postúpeniu pohľadávky banky došlo skôr dňa 21.07.2021.

13. Nepreukázaním riadneho a zákonného splnenia notifikačnej povinnosti banky klientovi žalovanému nedošlo k platnému postúpeniu tejto pohľadávky na žalobcu. V spore niesol žalobca dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré však neunesol a v dôsledku toho pre nedostatok vecnej aktívnej legitimácie žalobcu v konaní bola žaloba súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá.

14. K obsiahlej argumentácii žalobcu na tému dôkazného bremena a (ne)sporných skutkových tvrdení odvolací súd poukazuje na charakter daného sporu. V danej veci ide o spotrebiteľský spor, pre ktorý sa uplatňuje osobitný procesný režim (§ 290 a nasl.) definovaný tým, že ide o spor s ochranou slabšej strany-spotrebiteľa. Odvolací súd dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie bol v súlade so zásadami, na ktorých tento druh sporu spočíva, najmä v súlade s ustanovením § 295 C.s.p., podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, ak skutkovú okolnosť – doručenie

výzvy na zaplatenie zo dňa 05.09.2019 skúmal z úradnej povinnosti aj bez návrhu sporových strán, hoci sa daná okolnosť javila žalobcovi ako nesporná. Súd je totiž vždy povinný ex officio poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva (pozri R 6/2022 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2022), podľa ktorého v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (C-40/08, C-618/10, C-243/08) vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je relativizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom nesúhlasí, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1030-1031 s.). Námitku žalobcu o nespornosti ním tvrdených skutočností z dôvodu chýbajúcich protitvrdení spotrebiteľa odvolací súd preto považuje za neopodstatnenú. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie nad rámec svojich povinností písomne vyzval na pojednávaní neprítomného žalobcu na doplnenie dôkazu o doručení predmetnej výzvy žalovanému. Z uvedeného postupu súdu prvej inštancie vyplýva, že v žiadnom prípade nebolo porušené právo na spravodlivý súdny proces, ktorý je zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia.

15. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

16. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

17. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).